Природо, не торка мене твоя краса —
Ані ліси й поля з їх гойними дарами,
Ані веселчасті ранкові панорами,
Ні журних вечорів торжественна яса.

Мені смішні усі мистецтва чудеса,
Поезія, і спів, і древні грецькі храми,
Соборів пишний блиск, їх велеліпні брами,
Й дзвініці, що стримлять в порожні небеса.

Не вірю в Бога я, глузую із людей,
Все заперечую — знання, мораль, ідеї...
Любов? Не хочу знать тих вигадок старих.

Життям утомлена, пойнята жахом смерті,
Моя душа — мов бриг, що поміж хвиль і криг
Щомиті жде кінця в безжальній круговерті.